
Cieszyn, st. 14, gm. loco, woj. śląskie, AZP 109-44/18

Informator Archeologiczny : badania 33, 22-23

1999

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

W związku z nielicznymi badaniami stanowisk mezolitycznych i neolitycznych na terenie Równiny Gorzowskiej efekty rozpoznania na stanowisku nr 1 w Buszowie wnoszą istotne źródła i informacje na temat schyłkowych społeczności łowiecko-zbierackich okresu subborealnego oraz osadnictwa neolitycznego.

Materiały i dokumentacja po opracowaniu wyników przechowywane są w Muzeum w Gorzowie.

Badania będą kontynuowane.

Chabielice, st. 12, gm. Szczerców, woj. łódzkie – patrz: młodszy okres przedrzymski – okres wpływów rzymskich

CHŁOPICE, st. 11, gm. *loco*, woj. podkarpackie, AZP 105-83/28

- osada z okresu neolitu, wczesnej epoki brązu

Ratownicze badania wykopaliskowe, przeprowadzone w terminie od 19 do 24 października przez Beatę Rokitowską (WKZ Przemyśl). Finansowane przez Zakład Telekomunikacji S.A. w Przemyślu. Przebadano powierzchnię 122 m².

Stanowisko zlokalizowano w 1986 roku w czasie badań prowadzonych przez S. Kadrowa w ramach programu AZP.

Podczas badań ratowniczych przeprowadzonych w 1999 r. na stanowisku odkryto siedem obiektów archeologicznych, z których dwa (największe o średnicy od około 150 do 200 cm) zawierały materiał zabytkowy: niewielką ilość mało charakterystycznej ceramiki i trzy wyroby krzemienne, datowany wstępnie na neolit – wczesną epokę brązu.

Pozostałe odkryte obiekty nie zawierały materiału archeologicznego, jednak cechy ogólne (kształt, barwa, wielkość, charakter wypełniska) sugerują, że jest to przypuszczalnie część zwartego zespołu osadniczego.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w urzędzie WKZ w Przemyślu.

Badania nie będą kontynuowane.

Chocicza Wielka, st. 1, gm. Września, woj. wielkopolskie, AZP 54-33/27 – patrz: środkowa, młodsza i późna epoka brązu

Chodakówka, st. 3, gm. Kańczuga, woj. podkarpackie, AZP 104-79/163 – patrz: wczesne średniowiecze

CIESZYN, st. 14, gm. *loco*, woj. śląskie, A2P 109-44/18

- osada kultury lendzielskiej (neolit)
- osada kultury lużyckiej (wczesna epoka żelaza)

Ratowniczo-sondazowe badania archeologiczne prowadził mgr Bogusław Choraży (Muzeum Okręgowe w Bielsku-Białej). Finansowało je Muzeum Okręgowe w Bielsku-Białej i Urząd Miasta w Cieszynie. Pierwszy sezon badań.

Stanowisko odkryto w czerwcu 1999 roku w trakcie badań powierzchniowych, prowadzonych przez Dział Archeologii Muzeum Okręgowego w Bielsku-Białej w ramach programu weryfikacji badań AZP strefy górskiej i podgórskiej.

Usytuowane jest na terenie Krasnej, dzielnicy Cieszyna, w zachodniej partii cypla terenowego zlokalizowanego w widłach potoków Bielowiec i Krośnianka. Cypel budują w przeważającej mierze formacje łupków cieszyńskich, jedynie w miejscu usytuowania stanowiska jego górną

partię pokrywają znacznej miąższości żwirzaste i piaszczyste osady fluwioglacjalne zlodowacenia południowopolskiego.

Otwarto dwa wykopy. Pierwszy z nich (1/99) o wymiarach 46 x 4 m usytuowano w obrębie zniszczonego powierzchniowo pasa przyległego od północy do eksploatowanej piaskowni w południowej partii cypla. Drugi wykop (2/99) o charakterze sondażowym i wymiarach 5 x 5 m otwarto w nienaruszonej partii cypla na północ od wykopu 1/99. Łącznie przebadano powierzchnię 209 m².

W trakcie badań stwierdzono obecność warstwy kulturowej oraz odkryto 7 obiektów osadowych. Zarejestrowana warstwa kulturowa w postaci jasnobrunatnej gliny była słabo czytelna i miała miąższość od 10 do 30 cm. Zawierała fragmenty ceramiki prehistorycznej oraz wyroby kamienne. Zarejestrowane obiekty osadowe stanowią w przeważającej mierze jamy zasobowe w rzucie poziomym owalne i nieckowate w profilu oraz koliste jamy posłupowe. Tylko w jednym przypadku w odkrytym obiekcie można dopatrywać się pozostałości owalnej półziemianki o wymiarach 3 x 2,1 m ze śladami dołów posłupowych konstrukcji naziemnej.

Pozyskany materiał zabytkowy pozwala na wyróżnienie dwóch faz zasiedlenia prehistorycznego stanowiska. Pierwszą fazę osadniczą należy łączyć z późną fazą kultury lendzielskiej. Materiały tej fazy wystąpiły w warstwie kulturowej (bez wyraźnej stratyfikacji) oraz w 2 obiektach osadowych. Druga faza zasiedlenia stanowiska przypada na okres funkcjonowania kultury łużyckiej, najprawdopodobniej okres wczesnej epoki żelaza. Materiały odpowiadające chronologicznie tej fazie wystąpiły w warstwie kulturowej oraz 2 obiektach osadowych.

Materiał zabytkowy złożono w Muzeum Okręgowym w Bielsku-Białej, dokumentację badawczą przekazano do archiwum Śląskiego Wojewódzkiego Oddziału Służby Ochrony Zabytków w Katowicach (Oddział Zamiejscowy w Bielsku-Białej).

Wyniki badań zostały opublikowane w „Badaniach Archeologicznych na Górnym Śląsku i Ziemiach Pogranicznych w latach 1999-2000”, 2002, s. 95-106.

Ze względu na dużą wartość poznawczą stanowiska badania będą kontynuowane.

Cieśle, st. 11, pow. Poznań, woj. wielkopolskie, AZP 53-25/72 – patrz: młodszy okres przedrzymski – okres wpływów rzymskich

DANISZEW, st. 14 (401 na autostradzie A2), gm. Kościelec, woj. wielkopolskie, AZP 58-43/75

- osada – obozowisko kultury pucharów lejkowatych (neolit)

Badania archeologiczne zostały przeprowadzone przez Centrum Badań Archeologicznych przy Fundacji Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, działającej na zlecenie inwestora przedsięwzięcia – Agencji Budowy i Eksploatacji Autostrad, z siedzibą w Warszawie. Nadzór merytoryczny nad pracami sprawował Ośrodek Archeologicznych Badań Ratowniczych przy Ministerstwie Kultury i Sztuki.

Stanowisko Daniszew 14 położone jest na terenie stoku rozległego wzgórza. Miejsce lokalizacji terenu badań jest eksponowane w kierunku zachodnim. Zostało ono zarejestrowane dopiero w trakcie weryfikacyjnych badań powierzchniowych, prowadzonych na trasie projektowanej autostrady, i wytypowane do badań ratowniczych.

Prace na stanowisku prowadzono w okresie od 1 października do 27 listopada 1999. Kierował nimi Marek Polcyn – autor sprawozdania. Planowana trasa przebiegu autostrady całą szerokością wraz z liniami rozgraniczenia przechodzi przez środek stanowiska. Jego rozmiary ustalono w drodze badań powierzchniowych na ok. 150 arów. W ich trakcie granice stanowiska wytyczono jedynie w przybliżeniu (stanowisko bez ustalonych granic zasięgu). Od zachodu jest ono ograniczone drogą nr 470 wiodącą z Kościelca do Kalisza.